

Niewidzialny chłopiec Pressbook

Czołówka:

Reżyseria:

Gabriele Salvatores

Scenariusz:

Alessandro Fabbri
Ludovica Rampoldi
Stefano Sardo

Produkcja:

Włochy

Czas trwania:

100 min.

Obsada:

Ludovico Girardello - Michele
Valeria Golino - Giovanna
Fabrizio Bentivoglio - Basili
Christo Jivkov – Andrej
Noa Zatta – Stella

Reżyser (dubbing polski):

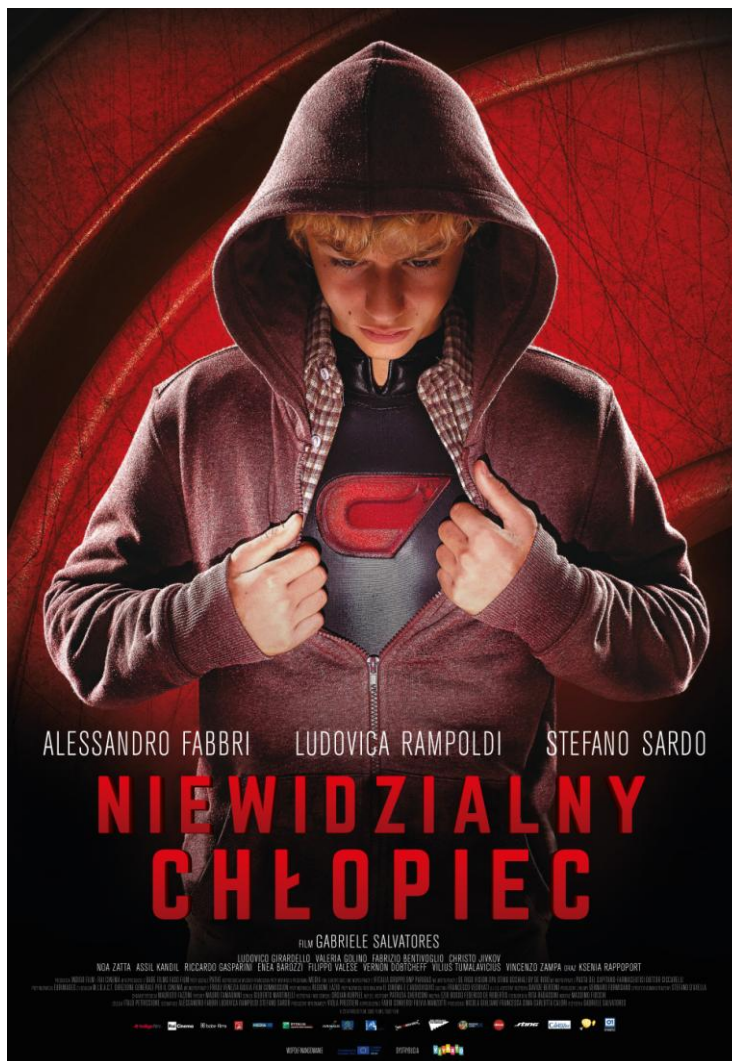
Maria Brzostyńska

Dialogi (dubbing polski):

Antonina Kasprzak

Obsada (dubbing polski):

Michał Rosiński – Michele
Agnieszka Fajlhauer -
Giovanna
Maja Kwiatkowska - Stella

OPIS FILMU:

Michele ma 13 lat i mieszka z matką w małym miasteczku. W szkole nie jest popularny, nie jest też sportowcem. Nie jest także prymusem. Lecz to dla niego nic nie znaczy. Pragnie tylko aby zauważyła go Stella w której jest zakochany. Ale wydaje się, że ona w ogóle nie wie o jego istnieniu. Jest dla niej niewidzialny. Lecz los lubi płatać figle. Pewnego wieczora, podczas imprezy kostiumowej Michele jak zwykle jest atakowany przez klasowych dręczycieli. Lecz wszystko zmienia się gdy okaże się, że posiadał moc bycia niewidzialnym.

Gdy Michele odkryje, że jego rodzina i całe otoczenie nie są takie jakimi się wydawały jego życie zmieni się na zawsze. To będzie prawdziwa przygoda. Poznajcie nowego superbohatera.

NAGRODY:

2015 – Europejska Nagroda Filmowa – Nagroda Młodej Widowni

2015 – nominacja jury międzynarodowego do nagrody Złote Koziołki na Festiwalu Ale Kino!

O FILMIE:

Autor: Wojciech Świdziński

Gdy borykający się z problemami wieku dorastania Michele odkrywa, że dysponuje nadludzkimi zdolnościami, jego życie komplikuje się jeszcze bardziej. Od tego czasu dybią na niego już nie tylko klasowe osiłki, ale także policja, a zwłaszcza tajemnicze paramilitarne ugrupowanie z głębi Rosji. By ocalić siebie i swoich bliskich, Michele będzie musiał zmierzyć się z własną przeszłością oraz udowodnić, że jest gotów przyjąć nie tylko wielką moc, ale też wynikającą z niej odpowiedzialność.

Czyżby film o kolejnym superbohaterze opatrzony znakiem towarowym Marvel lub DC Comics? Niezupełnie. *Niewidzialny chłopiec* to „spaghetti-superhero” – włoski pastisz gatunkowych kalek wyreżyserowany przez doświadczonego w pracy z nastoletnimi aktorami Gabriela Salvatoresa. Nie jest to więc tylko prosta imitacja amerykańskich blockbusterów czy niewyszukana parodia. *Niewidzialny chłopiec* został zrealizowany z wyczuciem swoich ograniczeń, ale też z niemałym rozmachem, i niezbędnym dystansem. Co istotniejsze, film krocząc wydeptaną w Hollywood ścieżką, z wyczuciem uderza w tony, które w produkcjach tego nurtu nie wybrzmiewały ostatnio zbyt wyraźnie. Niewątpliwie dlatego młodzieżowe jury wyróżniło film Salvatoresa Europejską Nagrodą Filmową w 2015 roku.

Amerykańskie komiksy superbohaterskie cechuje olbrzymi potencjał inicjacyjny. Będąc popkulturowymi spadkobiercami mitów i baśni ludowych, w barwny i różnorodny sposób opowiadają zazwyczaj proste historie, które pomagają młodym czytelnikom odnaleźć swoje miejsce pod słońcem, pokonywać słabości, zaakceptować odmiennosc. W napływających w ostatnich latach na nasze ekrany filmach komiksowych ten walor wydaje się jednak zepchnięty na dalszy plan. Przesłania go postfabularny monumentalizm, sensacyjno-przygodowa dynamika oraz kodowanie przekazu na kilku poziomach – przede wszystkim rodzinnym i fanowskim. O inicjacyjnym, nastawionym na rozterki młodzieży potencjale pamiętali przede wszystkim – z różnym zresztą skutkiem – twórcy trzech wersji przygód Spidermana (2002-2007, 2012-2014, 2017-) oraz niektórych części cyklu o X-Menach (zwłaszcza *X-Men* z 2002 oraz *X-Men: Pierwsza klasa* z 2011).

Tymczasem Gabriele Salvatores swoją superbohaterską opowieść skierował wprost do młodego odbiorcy, starając się spoglądać na świat z jego perspektywy. Liminalny okres w życiu głównego bohatera został podkreślony na wielu płaszczyznach. Michele ma kłopoty w szkole oraz trudności w ułożeniu sobie relacji zarówno z rówieśnikami, jak i dorosłymi. Z wyczuciem i humorem zaakcentowane zostały także problemy dojrzewającej cielesności, powiązane z nadludzką właściwością Michela – umiejętnością czasowego znikania, którą można odczytywać również metaforycznie jako unaocznienie przypisywanej mu przez nieprzyjazne otoczenie nijakości i „przezroczyści”. Zgodnie z tradycją starszą niż filmy komiksowe – sięgając klasycznych ekranizacji *Niewidzialnego człowieka* Herberta George’a Wellsa – gdy główny bohater staje się niewidzialny, widzialne pozostaje jego ubranie. Jeśli więc chce faktycznie zniknąć, musi rozebrać się do naga, co powoduje rozliczne komplikacje oraz komiczne, ale nierazące widza sytuacje. Najistotniejsze jednak, że Michele nie tylko dzięki swoim unikatowym właściwościom, ale przede wszystkim za sprawą woli działania i przełamywania własnych słabości jest w stanie uporządkować swoje życie i zwalczać kompleksy, osiągając tym samym wewnętrzną dojrzałość.

Prostota tej historii, a także jej ograniczenia realizacyjne są kontrapunktowane szerokim spektrum odniesień gatunkowych. Widz filmów komiksowych znajdzie tu rozliczne aluzje

do charakterystycznych rozwiązań fabularnych, poszczególnych postaci z superbohaterskiego panteonu – przede wszystkim do Spidermana i Batmana – a także do konkretnych filmów – zwłaszcza do drugiej części przygód Kapitana Ameryki, której premiera odbyła się nieco ponad pół roku przed wejściem na ekrany *Niewidzialnego chłopca*. Te właściwości, w połączeniu z tempem narracji, umiejętnym prowadzeniem młodych aktorów i – w efekcie – wykreowaniem sympatycznych bohaterów sprawiają, że film powinien bez problemów przełamać dystans, jaki w młodej widowni budzić może europejska proveniencja tej komiksowej historii.

Zastanawiając się nad wartością *Niewidzialnego chłopca* oraz możliwością polecenia go młodzieży, warto moim zdaniem porównać go z wyreżyserowanym w 2010 r. przez Matthew Vaughna filmem *Kick Ass*, w którym powodowany nerdowskim zapalem nastolatek postanawia zostać dzielnicowym superbohaterem. Walorem tej historii było sprowadzenie „na ziemię” komiksowej fantazji. Twórcy rozlubowali się jednak w dosadnej brutalności i niespecjalnie lotnej parodii. W efekcie powstał film mało konstruktywny, skierowany nie tyle do młodzieży, co do nie całkiem dojrzałej dorosłej publiczności, osiągający zresztą przy okazji znaczne powodzenie kasowe.

Niewidzialny chłopiec jest natomiast filmem dotyczącym wiarygodnie ujętych – choć przybranych w metaforyczny kostium – problemów wieku dojrzewania. Zrobiony bez wielkich pretensji, z wyczuciem gatunkowego nerwu i swojej rozrywkowo-pedagogicznej roli, może być z powodzeniem polecony młodzieży, zwłaszcza w wieku gimnazjalnym, a nawet wcześniejszym. W procesie dydaktycznym można go wykorzystać na przykład do rozmowy o różnicach pomiędzy pastiszem a parodią. Warto również postawić przed uczniami zadanie wychwycenia jak największej liczby aluzji i nawiązań do innych filmów superbohaterskich. Pozwoli to zadać pytanie o rolę takich zabiegów narracyjnych oraz pokazać w praktyce, że interpretacja tekstu kultury polega między innymi na rozpoznawaniu jego kontekstów oraz podłoża, z jakiego się wywodzi i do jakiego się odwołuje.

[<http://edukacjafilmowa.pl/niewidzialny-chlopiec-2014/>]

Na podstawie materiałów:

<https://www.vivarto.pl/niewidzialny-chlopiec>

<https://www.filmweb.pl/film/Niewidzialny+ch%C5%82opiec-2014-703903>

[dostęp: 22.08.2018 r.]